

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/98/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3713216260
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Janáková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3713216260.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Janákovvej a členov senátu Mgr. Zuzany Holúbkovej a Mgr. Ivana Kubínyiho v spore žalobcu: X., proti žalovanému: JUDr. C. B., konkurzný a reštrukturalizačný správca, bytom J. L., H. XXX/XXX, zastúpenému advokátkou JUDr. G. Y., so sídlom V., E. XX, za účasti intervenienta na strane žalovaného W. J. so sídlom L., o zaplatenie 84.300 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 15. novembra 2016, č.k. 3C/24/2013-200, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaný a intervenient **m a j ú** voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania každý v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a vyslovil, že žalovaný a intervenient majú nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % preukázaných, odôvodnených a účelne vynaložených výdavkov vzniknutých v konaní v súvislosti s bránením práva. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že žalobca (v čase podania žaloby vystupujúci pod obchodným menom O.) sa podanou žalobou domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 92.978,58 eur s úrokom vo výške 9 % ročne od 15.12.2011 a náhrady trov konania. Súd uviedol, že podaním zo dňa 26.03.2014 žalobca zobral žalobu v časti o zaplatenie 8.678,58 eur spolu s úrokom z omeškania späť a žiadal v tejto časti konanie zastaviť. Uznesením zo dňa 15.04.2015, č.k. 3C/24/2013-69 súd rozhodol o čiastočnom zastavení konania v časti o zaplatenie 8.678,58 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne z danej sumy od 15.12.2011 do zaplatenia, v dôsledku čoho predmetom konania zostal nárok žalobcu na zaplatenie 84.300 eur s prísl. Podaním zo dňa 06.05.2014 oznámila spoločnosť W. L., vstup do konania vtedy ako vedľajší účastník (teraz intervenient) na strane žalovaného a súd uznesením zo dňa 06.05.2015 rozhodol o tom, že pripúšťa, aby do konania vstúpila spoločnosť W. J., L. ako vedľajší účastník (teraz intervenient) na strane žalovaného. Súd uznesením č.k. 3C/24/2013-96 zo dňa 19.08.2015 prerušil konanie až do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 4C/117/2013, nakoľko sa v ňom riešila otázka, či žalovaný má pohľadávku voči Ing. P. titulom zmluvy o prevode obchodného podielu zo dňa 11.07.2007 (keďže predmetom daného konania bolo zaplatenie 66.387,84 eur s prísl. ako prvej splátky kúpnej ceny za prevod obchodného podielu). Krajský súd v Trenčíne v dôsledku podaného odvolania žalobcom uznesením č.k. 6Co/960/2015-103 zo dňa 27.10.2015 napadnuté uznesenie o prerušení konania ako vecne správne potvrdil. Súd ďalej uviedol, že predmetom sporu bol po čiastočnom späťvzati žaloby nárok žalobcu na zaplatenie 84.300 eur titulom náhrady škody, ktorá mala žalobcovi vzniknúť konaním žalovaného ako správcu konkurznej podstaty už zaniknutej spoločnosti C.. Žalovaný poukazoval na skutočnosť, že ak žalobca nemá pohľadávku voči Ing. P., nevznikla mu škoda, zaplatenia ktorej sa žalobca domáhal v tomto konaní. Z rozsudku

Okresného súdu Prievidza č.k. 4C/117/2013-209 zo dňa 12.05.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 4Co/796/2015-226 zo dňa 23.06.2016 mal súd preukázané, že súd zamietol žalobu žalobcu proti žalovanému Ing. P., ktorou sa domáhal zaplatenia 66.387,84 eur s prísl. titulom uzatvorenia zmluvy o prevode obchodného podielu zo dňa 11.07.2007. Žalobca v danom spore (rovnako v postavení žalobcu) tvrdil, že Ing. P. mu neuhradil prvú splátku splatnú 30.04.2009 vo výške 2.000.000 Sk. Súd prvej inštancie ako i odvolací súd dospeli v danom prípade k záveru, že zmluva o prevode obchodného podielu zo dňa 11.07.2007 uzavretá medzi žalobcom a Ing. P. nie je účinná medzi zmluvnými stranami, nakoľko absentuje súhlas valného zhromaždenia spoločnosti C. Predmetná zmluva sa stala platnou, ale nie účinnou. Z uvedených dôvodov súdy považovali uplatnený nárok žalobcu za nedôvodný a z tohto dôvodu žalobu zamietli. Súd uviedol, že nakoľko o tejto rozhodujúcej skutočnosti bolo právoplatne príslušným súdom rozhodnuté, je takýmto rozsudkom viazaný a pri svojom rozhodovaní z neho vychádza. Ďalej súd uviedol, že z ust. § 151a Občianskeho zákonníka vyplýva, že záložné právo slúži na zabezpečenie pohľadávky a jej príslušenstva, pričom záložného veriteľa oprávňuje uspokojiť sa alebo domáhať sa uspokojenia pohľadávky z predmetu záložného práva, ak pohľadávka nie je riadne a včas splnená. Záložné právo je vecné akcesorické právo, pričom plní zabezpečovaciu funkciu; je spojené s pohľadávkou veriteľa. Ako konštatoval Najvyšší súd Českej republiky v rozsudku sp. zn. 21 Cdo 390/2008, ak pohľadávka, ktorá má byť zabezpečená záložným právom, platne nevznikla (neexistuje), má táto okolnosť za následok, že podľa záložnej zmluvy (aj ak bolo záložné právo podľa nej vložené do katastra nehnuteľností) záložné právo nevznikne. Vychádzajúc teda z legálnej definície pohľadávky - právo na plnenie (§ 488 Občianskeho zákonníka) - mal súd za to, že ak žalobcovi nevzniklo právo na plnenie zo zmluvy o prevode obchodného podielu zo dňa 11.07.2007 (ako to vyplýva z citovaných rozhodnutí súdov), a teda že pohľadávka žalobcu zabezpečená záložným právom neexistuje, nevzniklo ani záložné právo na základe zmluvy o zriadení záložného práva na nehnuteľnosť zo dňa 15.10.2008. Súd uzavrel, že prípadným konaním/nekonaním žalovaného ako správcu konkurznej podstaty v konkurznom konaní úpadcu, spoločnosti C., spočívajúcim v jeho postupe pri speňažovaní majetku úpadcu, ktoré mu vytýkal žalobca, teda nemohla vzniknúť žalobcovi škoda, keďže žiadne záložné právo nevzniklo. Vzhľadom k tomu, že v konaní nebol preukázaný vznik škody a logicky nebola preukázaná príčinná súvislosť (keďže príčinná súvislosť môže byť v spore preukázaná, len ak je súčasne preukázané protiprávne konanie a škoda), súd žalobu v celom rozsahu zamietol bez toho, aby sa v konaní zaoberal otázkou protiprávnosti konania žalovaného (keďže na zamietnutie žaloby postačovalo, ak absentuje čo i len jeden z predpokladov vzniku nároku na náhradu škody). Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania súd odôvodnil ust. § 255 ods. 1 CSP a v spore úspešnému žalovanému a intervenientovi priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie žalobca, domáhajúc sa jeho zrušenia s tým, aby súd vyčkal do rozhodnutia Najvyššieho súdu SR o dovolaní. Bol toho názoru, že rozsudok bol vydaný predčasne. Uviedol, že súd prvej inštancie hneď na začiatku konania prerušil konanie na návrh žalovaného do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej v konaní vedenom pred Okresným súdom Prievidza sp. zn. 4C/117/2013, pričom po právoplatnom skončení tohto konania pokračoval vo veci vytýčením pojednávania na deň 06.10.2016 a na ďalšom pojednávaní dňa 15.11.2016 rozhodol vo veci samej rozsudkom. Nebral do úvahy jeho apely a návrhy na potrebu vyriešiť významnú právnu otázku podstatnú pre toto konanie, ktorá nie je doposiaľ v judikovanej rovine ustálená a môže byť náležite vyriešená Najvyšším súdom SR, a to v rozhodnutí o dovolaní, ktoré dňa 03.10.2016 podal proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č.k. 4Co/796/2015-226 zo dňa 23.06.2016. Dovolanie predložil súdu prvej inštancie ako prílohu k návrhu na prerušenie konania zo dňa 03.10.2016, o ktorom súd prvej inštancie rozhodol na pojednávaní dňa 06.10.2016 tak, že návrh na prerušenie konania zamietol. Podľa jeho názoru týmto postupom mohlo dôjsť k porušeniu článku 2 ods. 2 CSP (princíp právnej istoty) a článku 6 ods. 1 CSP (zásada rovnosti zbraní strán sporu v znení zásady kontradiktórneho procesu), kedy súd prvej inštancie návrhu žalovaného na prerušenie konania vyhovel a rozhodol o prerušení konania uznesením č.k. 3C 24/2013-96 zo dňa 19.08.2015, a to až do právoplatného skončenia súvisiaceho konania, pričom na druhej strane jeho legitímny a riadne odôvodnený návrh na prerušenie zamietol iba z formálnych dôvodov, odvolávajúc sa na závery súvisiaceho konania bez skúmania argumentov uvedených v dovolaní. Navyše ustanovenie § 193 CSP špecifikuje tzv. iné rozhodnutia, ktorými sú súdy viazané, pričom rozhodnutia vydané v súvisiacom konaní sa v uvedenom ustanovení CSP nenachádzajú. Podľa jeho názoru súd prvej inštancie nebol závermi súvisiaceho konania viazaný tak ako to uviedol v odôvodnení rozsudku, mal však povinnosť na ne prihliadať a zároveň sa mal s

týmito rozhodnutiami náležite vysporiadať v odôvodnení, čo však urobil iba formálne tak, že sa obmedzil na konštatovanie o ich vydaní, o ich právnom závere a o tom, že bol nimi viazaný. Mal za to, že súd prvej inštancie sa mal s kľúčovou otázkou (účinnosti zmluvy o prevode obchodného podielu medzi zmluvnými stranami) vypořadať sám aj v kontexte s dôvodmi uvedenými v dovolaní, nie len formálne odkázať na závery súvisiaceho konania, resp. súd prvej inštancie mal počkať na definitívne posúdenie predmetnej kľúčovej otázky v rámci rozhodnutia o dovolaní. Na margo súdom prvej inštancie tvrdeného nenavrhnutia vykonania žiadneho dôkazu z konkurzného spisu uviedol, že akonáhle je tento súčasťou súdneho spisu vo veci samej, predpokladá sa, že je súdu známy a nie je potrebné vykonávať osobitné dokazovanie. Navyše, jeho právny zástupca na jednotlivé čísla listov konkurzného spisu na pojednávaní dňa 15.11.2016 poukázal. Z tohto pojednávania okrem iného vyplynulo, že žalovaný ako správca mal sám iniciatívne brať do úvahy žalobcu ako (záložného) veriteľa zapísaného na predmetnom liste vlastníctva. Jeho právny zástupca taktiež potvrdil, že sa v konkurznom spise nenachádza písomný záznam o vyhodnotení neúčinnosti predmetnej zmluvy o prevode obchodného podielu, ani samotná zmluva, na základe čoho nemožno zistiť, akými konkrétnymi právnymi závermi sa žalovaný riadil, keď považoval jeho záložné právo za neexistujúce, a to napriek tomu, že bolo riadne zapísané do katastra nehnuteľností.

3. K podanému odvolaniu sa prostredníctvom právnej zástupkyne vyjadril žalovaný, žiadal rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať mu aj náhradu trov odvolacieho konania. Uviedol, že v konaní bolo preukázané, že neexistuje pohľadávka, ktorá má byť zabezpečená záložným právom. Ak bolo na základe takej záložnej zmluvy vložené záložné právo do katastra nehnuteľností, záložné právo nevznikne (rozsudok NS ČR zo dňa 23.03.2006, sp. zn. 21 Cdo 1366/2005). Táto skutočnosť bola uvedená aj na pojednávaní dňa 15.11.2016. Podľa neho z uvedeného vyplýva, že žalobca nemá pohľadávku voči Ing. P., bez existencie pohľadávky nemôže existovať ani záložné právo, ktoré má akcesorickú povahu, a teda on nemohol žalobcovi spôsobiť žiadnu škodu, ktorú ani v tomto konaní žalobca nepreukázal. Pokiaľ ide o tvrdenia žalobcu, že súd vydal rozsudok predčasne, lebo sa podľa jeho názoru mal s kľúčovou otázkou účinnosti zmluvy o prevode obchodného podielu medzi zmluvnými stranami vypořadať sám a nie len odkázať na závery súvisiaceho konania, prípadne mal počkať na definitívne posúdenie tejto otázky v rámci rozhodnutia o dovolaní, bol toho názoru, že súd postupoval správne. Pri svojom rozhodnutí súd vychádzal z právoplatného rozsudku Okresného súdu Prievidza sp. zn. 4C/117/2013 a Krajského súdu Trenčín sp. zn. 4Co/796/2015. Preto nebolo potrebné konanie prerušiť v zmysle návrhu žalobcu. Poukázal na ust. § 205 a § 194 CSP s ktorých vyplýva, že súd na takéto rozhodnutie prihliadne, čo znamená, že je ním viazaný a nemôže otázku vyriešenú v rozsudku oboch súdov posúdiť ako otázku prejudiciálnu inak. To súd vo svojom rozhodnutí aj urobil, keď v bode 27 uviedol, že z uvedeného rozsudku vychádzal. Pokiaľ ide o podané dovolanie z dôvodu, že súd má v konaní vyriešiť právnu otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, na pojednávaní dňa 15.11.2016 poukázal na rozsudok NS SR sp. zn. Obdo V 7/2001 zo dňa 27.03.2012, v ktorom je riešená otázka účinnosti zmluvy o prevode obchodného podielu medzi zmluvnými stranami, pričom súd konštatoval, že ak nie je splnená podmienka súhlasu valného zhromaždenia spoločnosti, ktorá je stanovená zákonom a spoločenskou zmluvou, zmluva o prevode obchodného podielu nie je účinná medzi zmluvnými stranami. S ohľadom na uvedenú skutočnosť je otáznym výsledkom dovolacieho konania.

4. Intervenient k odvolaniu uviedol, že rozsudok považuje za správny a žiada ho potvrdiť. Poukázal na ust. § 93 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z.z. v znení od 31.12.2011, z ktorého nemožno žiadnym spôsobom vyvodiť povinnosť správcu uzatvoriť dohodu o spoločnom predaji majetku. Nevyužitie možnosti uzatvoriť dohodu nemožno kvalifikovať ako porušenie zákonnej povinnosti, keďže zákonné ustanovenie výslovne prezumuje rozhodovaciu voľnosť správcu pri uzatvorení, resp. neuzatvorení dohody. Už takáto argumentácia je postačujúca pre zamietnutie žaloby.

5. K podaným vyjadreniam žalovaného a intervenienta žalobca uviedol, že z obsahu oboch vyjadrení nevyplývajú nové skutočnosti alebo tvrdenia, ku ktorým by sa už nevyjadril vo svojich podaniach v rámci konania na súde prvej inštancie, preto sa pridržiaval podaného odvolania, ako aj všetkých svojich písomných a ústnych vyjadrení.

6. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

7. V danom prípade súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu s odôvodnením, že v konaní nebol preukázaný vznik škody a logicky tak nebola preukázaná ani príčinná súvislosť, keďže konaním alebo opomenutím konania žalovaného ako správcu konkurznej podstaty v konkurznom konaní úpadcu - spoločnosti C. spočívajúcom v jeho postupe pri speňažovaní majetku úpadcu, ktoré mu vytykal žalobca, nemohla vzniknúť žalobcovi škoda, keďže žiadne záložné právo nevzniklo.

8. Podstatou odvolania žalobcu bolo najmä tvrdenie, že súd prvej inštancie v konaní rozhodol predčasne, keď nevyčkal na vyriešenie významnej právnej otázky, ktorá nebola v judikovanej rovine ustálená a môže byť náležite vyriešená Najvyšším súdom SR, a to v rozhodnutí o dovolaní, ktoré žalobca podal dňa 03.10.2016 proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č.k. 4Co/796/2015-226 zo dňa 23.06.2016.

9. Odvolací súd k tejto námietke uvádza, že o predmetnom dovolaní bolo už Najvyšším súdom SR rozhodnuté uznesením zo dňa 17. septembra 2018, sp. zn. 7 Cdo 31/2017 tak, že dovolanie žalobcu bolo odmietnuté ako neprípustné. Dovolací súd konštatoval, že v dovolaťelom napadnutom rozsudku odvolacieho súdu sa nejedná o odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Najvyšší súd SR zdôraznil že účinky prevodu obchodného podielu nastávajú podľa čl. V.1. voči spoločnosti odo dňa doručenia zmluvy o prevode obchodného podielu spoločnosti, nie však skôr, ako valné zhromaždenie vysloví súhlas s prevodom obchodného podielu, a nakoľko súhlas valného zhromaždenia v tomto prípade absentoval, bolo i dovolaciemu súdu zrejmé, že nenastali účinky prevodu a zmluva o prevode obchodného podielu nenadobudla účinnosť, čím uzavrel, že správne súd prvej inštancie predmetnú žalobu zamietol a odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil (mysliac tým rozsudok Okresného súdu Prievidza č.k. 4C/117/2013-209 zo dňa 12.05.2015 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 4Co/796/2015-226 zo dňa 23.06.2016). Uvedená odvolacia námietka žalobcu tak v predmetnom spore nebola dôvodná, nakoľko i dovolací súd explicitne vyjadril, že nenastala účinnosť zmluvy o prevode obchodného podielu, a preto je nutné prijať záver zhodný so súdom prvej inštancie, že záložné právo, nakoľko sa jedná o vecné akcesorické právo plniace zabezpečovaciu funkciu, nevzniklo, lebo pohľadávka žalobcu, zabezpečená záložným právom, nevznikla (s prihliadnutím na závery rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 21 Cdo 390/2008, podľa ktorého, ak pohľadávka, ktorá má byť zabezpečená záložným právom platne nevznikla (neexistuje), má táto okolnosť za následok, že podľa záložnej zmluvy /aj ak bolo záložné právo podľa nej vložené do katastra nehnuteľností/ záložné právo nevznikne). Preto bol záver súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby žalobcu vecne správny, nakoľko v konaní nebol preukázaný jeden z predpokladov vzniku nároku na náhradu škody (a preto nebolo nutné skúmať ďalšie predpoklady vzniku nároku na náhradu škody, keďže pre jeho vznik je nutné ich kumulatívne splnenie), a to vznik škody na strane žalobcu.

10. Ďalej v odvolaní žalobca namietal, že súd prvej inštancie sa mal s kľúčovou otázkou (ne)účinnosti zmluvy o prevode obchodného podielu medzi ním a Ing. P. vysporiadať sám, nakoľko nebol viazaný v zmysle § 193 a § 194 CSP posúdením tejto otázky v inom konaní (narážajúc na závery z rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. 4C/117/2013-209 zo dňa 12.05.2015 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 4Co/796/2015-226 zo dňa 23.06.2016), a to aj v kontexte s dôvodmi tvrdenými v podanom dovolaní, resp. mal súd prvej inštancie počkať na definitívne posúdenie predmetnej kľúčovej otázky v rámci rozhodnutia o dovolaní Najvyšším súdom SR.

11. Uvedená odvolacia námietka bola sčasti zodpovedaná, a to s poukazom na už vydané rozhodnutie o podanom dovolaní, a preto nie je podľa odvolacieho súdu dôvodná. Treba však zodpovedať námietku, ktorou žalobca tvrdil, že otázkou (ne)účinnosti zmluvy o prevode obchodného podielu medzi ním a Ing. P. sa mal súd vysporiadať sám, keďže nebol viazaný v zmysle §§ 193 a 194 CSP posúdením tejto otázky v inom konaní (kde sa táto otázka riešila ako otázka predbežná, pozn. odvolacieho súdu).

12. Pre úplnosť treba uviesť, že pre posúdenie významu prejudiciálnej otázky vyriešenej v inom, svojim predmetom súvisiacom konaní medzi tými istými stranami, pre ktoré je výrok rozsudku záväzný platí, že ani súd nemôže vychádzať z iného záveru o (ne)existencii nároku, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a túto otázku nemôže sám v inom konaní znovu posudzovať ani ako otázku predbežnú. Pre súdy je totiž výrok právoplatného rozsudku záväzný, ak posudzujú ako predbežnú otázku medzi stranami právne vzťahy, ktoré už boli právoplatne vyriešené súdnym rozhodnutím. S poukazom na znenie citovaných ustanovení je pritom zrejmé, že posúdenie predbežnej otázky iným súdom je pre súd záväzné vtedy, keď táto predbežná otázka bola riešená vo výroku rozhodnutia a vysporiadanie sa s touto otázkou iba v odôvodnení rozhodnutia pre súd v inom konaní záväzné nie je (porovnaj napr.

rozhodnutia NS ČR sp. zn. 23Cdo 1961/2009, 23Cdo 1454/2009). Súd teda nemôže ako predbežnú otázku v konaní znovu riešiť to, o čom už bolo právoplatne rozhodnuté v osobitnom spore strán. Pokiaľ už bola v občiansko-právnom konaní právoplatne vyriešená určitá otázka hmotnoprávneho vzťahu účastníkov, je súd v inom konaní, v ktorom má tú istú otázku posúdiť ako prejudiciálnu, viazaný jej skorším posúdením (uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo 44/2010). S tým súvisí aj otázka ústavného princípu právnej istoty. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na závery Ústavného súdu SR v rozhodnutí z 22. novembra 2011, sp. zn. IV. ÚS 499/2011, podľa ktorého diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (sp. zn. IV. ÚS 209/2010, m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku R. republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty, ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. sp. zn. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06). Obdobne podľa nálezu Ústavného súdu SR z 29. mája 2013, sp. zn. I. ÚS 564/2012, k imanentným znakom právneho štátu patrí neodmysliteľne aj princíp právnej istoty (napr. sp. zn. PL. ÚS 36/95), ktorého súčasťou je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (napr. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Ak všeobecný súd rozhodol v zásade v identických veciach na základe analogických skutkových zistení s diametrálne odlišným výsledkom a svoj názorový posun primeraným spôsobom neodôvodnil, je jeho rozhodnutie v rozpore s ústavou chráneným princípom právnej istoty a porušuje právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy <<http://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=27&p=2108583&f=2>> a čl. 6 ods. 1 dohovoru <<http://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=27&p=2057970&f=2>>. Na základe uvedeného nebol postup súdu prvej inštancie vecne nesprávny, nakoľko zohľadnil i princíp právnej istoty, pričom pri posudzovaní zmluvy o prevode obchodného podielu zo žalobcu na Ing. P. nemal odôvodnené pochybnosti o nesprávnosti posúdenia súdom v inom konaní (správnosť ktorého bola odobrená i odvolacím súdom a dovolacím súdom) aj vzhľadom na jasné dojednanie zmluvy o nadobudnutí účinnosti predmetnej zmluvy.

13. Vzhľadom na to, že odvolacie námietky žalobcu neboli dôvodné, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

14. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému a intervenientovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania každému v rozsahu 100 % voči žalobcovi, nakoľko boli v odvolacom konaní plne úspešní. V zmysle § 262 ods. 2 CSP o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie.

15. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).